

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/59/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618200374
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gizela Majerčák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7618200374.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gizely Majerčák a členov senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Aleny Mikovej, v právnom spore žalobcov: 1. R. D., P., Č. X, F.. XX.X.XXXX a 2. R. D.Á., P., Č. X, F.. XX.X.XXXX, obaja zastúpení advokátom JUDr. Vlastimil Klepáč, Košice, Krmanova 16, proti žalovanej: O.. J. J., P., T. XX, F.. XX.XX.XXXX, zastúpenej advokátom JUDr. Dušan Antol, Košice, Krivá 23, o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 5C/3/2018 - 189 z 3. januára 2020

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcom p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Predmetom konania je určenie, že žalobcovia ako bezpodieloví spoluvlastníci stavby na LV č. XXX v k. ú. R. M. zapísanej ako chata s. č. XXX na parcele č. XXX vo vlastníctve Slovenskej republiky, v správe Slovenského vodohospodárskeho podniku, š. p. Banská Štiavnica, OZ Košice (ďalej aj len ako „chata“) od jej postavenia v roku 1968, teda skoro 50 rokov výkonom práva po časti parcely č. XXX/X zapísanej na LV č. XXX v tom istom k. ú. nadobudli právo zodpovedajúce vecnému bremenu, a to právo prechodu peši aj motorovými vozidlami cez danú časť parcely toho času vo vlastníctve žalovanej, a to z dôvodu, že od roku 2015 žalovaná žalobcom bráni v prechode cez jej pozemok, pričom žalobcovia tvrdia, že nemajú iný prístup k svojej nehnuteľnosti, než cez spornú nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovanej. Okresný súd Spišská Nová Ves ako súd prvej inštancie (ďalej aj len ako „súd“) výrokom I. rozsudku označeného v záhlaví určil, že vlastníkom danej chaty vo výroku individualizovanej údajmi zapísanými v katastri nehnuteľností svedčí vecné bremeno in rem spočívajúce v práve prechodu peši i motorovými vozidlami cez zhora uvedenú parcelu, a to v rozsahu vyplývajúcom z geometrického plánu Ing. R. P. č. XX/XXXX z 22.5.2019 tvoriaceho neoddeliteľnú časť rozsudku. Výrokom II. žalovanej zároveň uložil povinnosť zdržať sa akýchkoľvek zásahov do výkonu práv vlastníkov danej chaty vyplývajúcich z určeného vecného bremena, najmä akýmkoľvek spôsobom im brániť v prechode danou parcelou v rozsahu určenom vo výroku I. rozsudku.

2. Pri svojom rozhodovaní súd vychádzal zo zistenia, že sporná cesta ako lesná účelová komunikácia, ktorej časť vedie aj cez pozemok parc. č. XXX/X vo výlučnom vlastníctve žalovanej v danej oblasti je jedinou zjazdovou a vhodnou prístupovou cestou, je relatívne dlhá, vedie od štátnej cesty cez lesné pozemky a končí niekoľko desiatok metrov od chaty žalobcov, pričom na ceste, konkrétne na pozemku vo vlastníctve žalovanej je osadená kovová rampa, ktorá sa otvára na kód, ktorý žalobcovia nepoznajú. Od chaty žalobcov popri vode vedie úzky chodníček, ktorý následne sa rozširuje a nadväzuje na miesto, v ktorom sporná prístupová cesta končí. Dané miesto je upravené tak, aby na ňom bolo možné motorovými vozidlami sa aj otočiť. Nachádza sa tam kovový prístrešok, ktorý zriadil žalobca a parkoval

pod ním svoje motorové vozidlo. Pod časťou prístrešku v čase obhliadky bol umiestnený obytný prívies (karaván), majiteľ ktorého sa preukázal nájomnou zmluvou uzavretou s obcou (25. odsek odôvodnenia napadnutého rozsudku). Predmetná cesta vedie ďalej popri dvoch chatách k chate žalovanej, kde je osadená zmiernená kovová rampa, a to tak, že oddeľuje pozemok vo vlastníctve žalovanej od ostatného lesného pozemku. Za rampou cesta pokračuje v stave vhodnom pre jazdu aj osobnými motorovými vozidlami až k ceste 3. triedy.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa §129, 132, 135a, 135c, 134, 151o, ale tiež podľa §865, 868 a 872 o. z. a vyhodnotením skutočností zistených pri obhliadke na mieste samom a tiež z dôvodu, že žalobcami uplatnené vecné právo k nehnuteľnosti nie je doposiaľ zapísané v katastri nehnuteľností, konštatoval existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcov na uplatnenej určovacej žalobe. Vychádzajúc zo žalobcami tvrdenej skutočnosti, že najneskôr od 1.1.1969 boli dobromyseľní pri výkone vecného bremena - práva prechodu cez nehnuteľnosti, na ktorých je zriadená prístupová cesta, nároky z výkonu tohto práva posúdil z hľadiska právnej úpravy vydržania podľa novely Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 131/1982 Zb., ktorý účinnosť nadobudol 1.4.1983.

4. Pokiaľ ide o existenciu právneho dôvodu, z ktorého žalobcovia so zreteľom na všetky okolnosti môžu objektívne vyvodzovať a byť v dobrej viere, že z určitého právneho vzťahu na jednej strane im patrí právo k cudzej veci spôsobilé byť obsahom vecného bremena a na strane druhej niekto iný je povinný strpieť výkon tohto práva (prvú zo zákonných podmienok nadobudnutia práva vecného bremena), pričom môže ísť aj o prípad tzv. domnelého právneho dôvodu držby, kedy tu titul nie je, ale držiteľ práva so zreteľom na všetky okolnosti je v dobrej viere, že taký titul tu je, v danom prípade súd mal za preukázané, že žalobcovia pred postavením chaty v roku 1968 požiadali o stavebné povolenie. K vydaniu takéhoto povolenia síce nedošlo, ale následne 13.6.1973 odborom výstavby ONV v Košiciach pod č. Výst. 4146/73-BŠ žalobcovi bolo vydané povolenie k užívaniu stavby (rodinnej rekreačnej chaty). V odôvodnení daného rozhodnutia tento úrad konštatuje, že ide o stavbu postavenú bez stavebného povolenia a sčasti pod zátopovou čiarou, no napriek týmto skutočnostiam ako príslušný úrad stavbu ponechal (nenariadil jej odstránenie) a jej užívanie povolil.

5. Výpoveďami svedkov (až na svedka T.) a tiež ďalšími v tomto odôvodnení ďalej zmiernenými dôkazmi súd mal za preukázané, že žalobcovia spornú cestu na prístup k ich chate používali už od začatia realizácie jej stavby v roku 1968. Výpoveď svedka T., v zmysle ktorej žalobcovia pri výstavbe chaty používali inú, vtedy ešte existujúcu, dnes už zatopenú cestu a že spornú prístupovú cestu teraz vo vlastníctve žalovanej použili asi iba 2 - 3 krát, aj to naposledy koncom 70-tych rokov, súd vyhodnotil ako účelovú, urobenú v snahe uškodiť žalobcom v podobe straty sporu. Pri hodnotení výpovede daného svedka takýmto spôsobom súd vychádzal z dlhodobého konfliktných vzťahov medzi svedkom a žalobcom a ako nedôveryhodnú ju vyhodnotil aj z dôvodu, že jeho výpoveď vo viacerých častiach je v rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi vrátane výpovede svedka H., ktorý rovnako ako svedok T. bol svedkom navrhnutým žalovanou a tiež preto, že svedok T. navyše preukázateľne klamal, keď vo svojej výpovedi uviedol, že nebol trestne stíhaný pre ublíženie na zdraví žalobcov, hoci z obsahu vyšetrovacieho spisu OR PZ SNV, OO PZ Gelnica, ČVS: ORP-1122/GK-SN-2015 súd zistil, že proti Ing. T. ako susedovi žalobcov vo veci prečinu ublíženia na zdraví z 15.7.2015 trestné stíhanie začaté bolo a vec napokon bola postúpená príslušnému okresnému úradu z dôvodu, že nešlo o trestný čin, ale o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom. Vzhľadom na ostatné svedecké výpovede, ale vzhľadom aj na rozhodnutie Obecného úradu Veľký Folkmar č. 3-3/1994 z 30.3.1994, ktorým Ing. T. ako susedovi žalobcov bolo uložené sprístupniť spornú lesnú prístupovú cestu k chate žalobcov a za tým účelom Ing. T. zároveň bola uložená povinnosť odstrániť z cesty neprávom osadenú kovovú závoru, súd rovnako ako nepravdivé vyhodnotil aj ďalšie tvrdenie svedka T., že žalobcovia spornú cestu naposledy používali koncom 70-tych rokov. Rovnako ako nepravdivé súd vyhodnotil aj tvrdenie svedka T., že cestu v spornom úseku dal urobiť on v roku 1974, keď staval svoju chatu. Dôvodom pre také hodnotenie bol rozpor výpovede tohto svedka s výpoveďou svedka H., že tento „v danej oblasti prvýkrát bol už v roku 1968 a sporná cesta už vtedy bola zhruba v rovnakom stave, ako je dnes“. O pravidelnom, nie iba sporadickom užívaní spornej cesty žalobcami podľa súdu logicky svedčí aj stranami zhodne tvrdená a všetkými svedkami potvrdená skutočnosť, že žalobca v mieste, kde táto cesta končí, zriadil prístrešok pre parkovanie svojho osobného motorového vozidla. Pravidelné užívanie chaty žalobcami od jej výstavby v roku 1968 nemal súd v konaní za spochybnené a toto podľa súdu vyplynulo aj z vykonaných svedeckých výpovedí a nepriamo tiež z rodinných fotografií žalobcov, či z dokladov o platení nájmu za pozemok pod chatou žalobcov od 1.1.1969.

6. Vzhľadom na uvedené, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že predmetná prístupová cesta dlhodobou (minimálne od roku 1974) v danej oblasti je jedinou, súd považoval za zrejme a nespochybniteľné, že žalobcovia na prístup k ich chate používali práve spornú lesnú cestu, pričom tak robili už od postavenia chaty v roku 1968, resp. aj skôr pri jej výstavbe. Vzhľadom na to, že ide o lesnú cestu, ktorej časť vedie cez pozemok, ktorého vlastníkom od roku 2003 je žalovaná, pre súd bolo nespochybniteľné a zrejme aj to, že žalobcovia vychádzali z toho, že majú právo uvedenú cestu na daný účel používať, hoci mali vedomosť, že pozemok, cez ktorý cesta vedie, im vlastnícky nepatrí. O uvedenom podľa súdu svedčí aj rozhodnutie Obecného úradu Veľký Folkmar č. 3-3/1994 z 30.3.1994, ktorým obec ako vtedajší majiteľ pozemku, cez ktorý sporná prístupová cesta vedie, nariadil Ing. T. jej sprístupnenie pre žalobcu ako majiteľa chaty. V konaní nebolo preukázané, a ani len tvrdené, že by žalobcovia v užívaní spornej cesty po celý čas boli rušení, okrem zmieneného rušenia Ing. T. v roku 1994, o ktorom však obec ako majiteľ cesty rozhodol, že je rušením neoprávneným. Z predmetného rozhodnutia obecného úradu z 30.3.1994 pre súd tiež vyplynulo, že žalobcovia spornú cestu na prístup k svojej chate používali s vedomím a súhlasom obce ako majiteľa pozemku, cez ktorý cesta vedie. Ďalej z vykonaného dokazovania pre súd vyplynulo aj to, že žalobcovia v užívaní cesty neboli rušení ani potom, čo pozemok, ktorého je táto cesta súčasťou, v roku 2003 nadobudla žalovaná, nakoľko žalobcovia od žalovanej osadenej rampy mali kľúč až do roku 2015, čo rovnako svedčí o tom, že žalobcovia spornú cestu užívali. Pokiaľ na spornej prístupovej ceste rampa bola osadená aj v minulosti, jej účelom predovšetkým bolo zabrániť vjazdu autom osobám, ktoré v danej oblasti nemali chatu a chrániť súkromie chatárov, pričom všetci majitelia chat vrátane žalobcov po celý čas disponovali kľúčom od predmetnej rampy.

7. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že od roku 1968 až do roku 2015, kedy žalovaná vymenila rampu, resp. jej zabezpečenie, žalobcovia pri užívaní prechodu k ich chate boli dobromyseľní a že z ich strany išlo o oprávnenú držbu (oprávnený výkon práva). Žalovanou namietaný alternatívny spôsob prístupu k chate žalobcov čínom posúdil ako okolnosť bez vplyvu na vydržanie, a to aj z dôvodu, že prístup čínom nie je rovnocenným prístupom, nakoľko oproti prístupu po spornej ceste predstavuje mnohé obmedzenia, napr. aj vzhľadom na vek a zdravotný stav žalobcov, vzhľadom na ročné obdobie a počasie, či napr. vzhľadom na prípadnú potrebu prepraviť na chatu rozmernejší, či ťažší predmet. Pokiaľ žalovaná v spore sa bránila tvrdením, že chata žalobcov je čiernou stavbou, súd uzavrel, že žalobcovia vo vzťahu k užívaniu chaty nepochybne a preukázateľne boli dobromyseľní a rovnako tak boli dobromyseľní aj vo vzťahu k užívaniu prístupu k chate, keďže užívanie chaty bolo povolené, stavba bola ponechaná a je riadne vedená aj v evidencii nehnuteľností. Vzhľadom na uvedené súd skutočnosť, že ide o stavbu postavenú bez stavebného povolenia a súčasťou pod zátopovou čiarou, vyhodnotil preto rovnako ako okolnosť bez vplyvu na podmienky vydržania. Kladná odpoveď na otázku, či predmet vydržania žalobcami bol spôsobilým predmetom vydržania, pre súd vyplynula z notárskej zápisnice N 598/2003 z 19.12.2003 ako titulu nadobudnutia vlastníctva k parcelám zapísaným v LV č. XXX žalovanou, ktorej obsahom je vyhlásenie žalovanej o vydržaní spornej parc. č. XXX/X o výmere 2859 m², ktorú menovaná užívala od roku 1986 s tým, že vydržacia doba pre vydržanie predmetnej nehnuteľnosti uplynula najneskôr 31.12.1996. S prihliadnutím na to, že predmetný pozemok bol spôsobilým predmetom vydržania pre žalovanú, uzavrel, že takým musel byť aj vo vzťahu k vydržaniu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu žalobcami, pričom s účinnosťou od 1.1.1992 vecné bremeno v o. z. boli upravené bez rozdielu či išlo o pozemok vo vlastníctve štátu, alebo v osobnom či súkromnom vlastníctve a do vydržacej doby bolo pritom možné započítať oprávnenú držbu vykonávanú aj pred 1.1.1992.

8. S poukazom na tieto skutočnosti súd dospel k záveru, že žalobcovia od výstavby chaty v roku 1968 nerušene užívali, a teda vydržali právo prechodu cez nehnuteľnosti v súčasnej dobe vo vlastníctve žalovanej tak, ako to vyplýva zo žalobcami predloženého geometrického plánu. Oprávnenosť ich držby bola narušená až v roku 2015, kedy žalovaná žalobcom začala brániť v prejazde cez parcelu v jej vlastníctve, o čom svedčí rampa, ktorej kód žalobcovia dodnes nepoznajú. Z listov žalobcov adresovaných starostovi aj predstavenstvu obce Veľký Folkmar pre súd vyplynulo, že žalobcovia od leta 2015 opakovane pritom upozorňovali obec na skutočnosť, že nemajú možnosť novo osadenú rampu otvoriť a dostať sa tak po cestnej komunikácii autom k ich chate a u žalovanej márne sa domáhali sprístupnenia spornej časti cesty. Z týchto všetkých dôvodov súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel.

9. O nároku na náhradu trov súd rozhodol podľa §255 ods. 1 a 262 CSP medzi stranami navzájom podľa zásady úspechu v spore tak, že plne úspešným žalobcom proti plne neúspešnej žalovanej priznal nárok na plnú náhradu ich trov. Štátu nárok na náhradu trov konania súd priznal voči žalovanej, a to z dôvodu jej neúspechu v spore (§259 CSP). Trovy štátu pozostávajú z trov súdom vykonanej obhliadky.

10. Proti tomuto rozsudku žalovaná podáva odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Rozsudku súdu prvej inštancie a postupu súdu v konaní predovšetkým vytýka porušenie zásady rovnosti zbraní tvrdiac, že súd svojím nesprávnym procesným postupom spočívajúcim v zamietnutí jej návrhu na vykonanie dokazovania listinnými dôkazmi týkajúcimi sa umiestnenia karavánu (obytného privesu) na obecnej parcele a ďalšieho konania rybárov s poukazom na zásadu hospodárnosti konania dôvodiac pritom, že uvedené návrhy sa netýkajú predmetu tohto konania, tým však súd jej znemožnil, aby v konaní uskutočňovala jej patriace procesné práva. V 25. odseku odôvodnenia rozsudku súd totiž uvádza, že „v čase obhliadky na danom mieste bol prítomný aj majiteľ obytného privesu, ktorý sa preukázal platnou nájomnou zmluvou s Obecným úradom Veľký Folkmar o prenájme časti pozemku parc. č. CKN XXX/X o rozlohe 100 m², bližšie konkretizovanej v geometrickom pláne z 25.11.2016“. Namieťa pritom, že ide o nepravdivé skutočnosti, pretože v čase obhliadky nájomná zmluva rybárov bola zrušená a na preukázanie svojej obrany predkladá protest prokurátora o zrušení nájomnej zmluvy a poukazuje na skutočnosť, že o tomto bol upovedomený aj súd.

11. Vo vzťahu k žalobcami predloženej fotografii č. 61, na ktorej v pravom dolnom rohu je vyobrazená chata a vidieť trochu aj prístupovú cestu, po ktorej žalobca sa dopravoval k chate, odvolateľka tvrdí, že ide o cestu, ktorá napustením vodného diela Ružín bola zatopená a zároveň podľa nej žalobca nemohol používať prístupovú cestu od 1.1.1969, ako to tvrdí, vzhľadom na to, že z danej fotografie je zrejmé, že k jeho chate žiadna cesta nevedie. Na fotografii č. 60 vpravo dole z r. 1970 je vidieť, že okolie chaty je zarastené stromovým porastom, a podľa odvolateľky žalobca nemohol preto chodiť po ceste, „na ktorú chce vecné bremeno“.

12. Podľa žalovanej súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam vychádzajúcim z užívacieho povolenia č. Výst. 4146/73-Bš z 13.6.1973, že chata žalovaného bola postavená so súhlasom ONV Košice - vidiek. Ide o rozhodnutie, ktoré podľa nej nie je kolaudačným rozhodnutím na užívanie stavby, ale je práveže rozhodnutím na jej odstránenie, ako je uvedené v jeho odôvodnení. V zmysle tohto odôvodnenia žalobca ako stavebník bol povinný na príkaz užívateľa vodnej plochy SPBH Košice stavbu odstrániť na vlastné náklady a objekt dovedty sa ponechal na jeho vlastné riziko. Toto rozhodnutie podľa žalovanej svedčí tiež o tom, že žalobca nemal ani platné územné rozhodnutie, ani stavebné povolenie na realizáciu chaty, ide preto o nelegálnu stavbu. Pokiaľ tejto nelegálnej stavbe, chate žalobcov rozhodnutím Obecného úradu Veľký Folkmar č. 1-I/1997 zo 7.1.1997 bolo pridelené súpisné číslo, podľa odvolateľky stalo sa tak v rozpore so stavebným zákonom, pretože k jeho prideleniu došlo práve na základe rozhodnutia č. 4146/73-Bš.

13. Žalovaná v odvolaní namieťa aj proti záverom súdu vo vzťahu k poštovým poukážkam údajne preukazujúcim platby nájomného v rokoch 1969 až 1975 za pozemok pod nelegálne postavenou chatou. Podľa odvolateľky z týchto ústrižkov však vôbec nie je možné vyvodiť, o akú chatu ide a kde ju mali žalobcovia v prenájme.

14. Odvolateľka namieťa tiež, že pre úspešnosť žalobcu v konaní sa vyžadovalo splnenie podmienok, že vlastník stavby nie je súčasne vlastníkom príľahlého pozemku, ktorý umožňuje prístup k stavbe a prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť inak. Súd pri rozhodovaní o práve cesty musí vziať do úvahy, že ide o vážny zásah do práva vlastníka pozemku, pričom okolnosť, že v danom prípade zriadenia práva cesty cez príľahlý pozemok sa domáha vlastník nepovolenej či neohlásenej (čiernej) stavby, ktorý si k nej nezabezpečil prístup, je zásadne dôvodom, pre ktorý súd vecné bremeno zriadiť nemal. Podľa odvolateľky nemožno od nej ako od vlastníka pozemku spravodlivo požadovať, aby ona po súdnom rozhodnutí takýmto spôsobom konvalidovala nezákonný stav u žalobcov. Pokiaľ žalobcovia v konaní tvrdili, že nemajú iný prístup k svojej nehnuteľnosti, než cez nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovanej, podľa odvolateľky toto tvrdenie sa nezakladá na pravde, čo preukázala fotografiami (príloha č. 21 a príloha č. 40). Podľa jej názoru obidve alternatívne prístupové cesty sú vhodné ako prístupová cesta k chate žalobcov. V tejto súvislosti poukazuje na zmienené fotky (prílohu), na ktorých sa nachádza osobné motorové vozidlo, ktoré túto cestu použilo, pričom cesta je dostatočne široká a zjazdná. Z alternatívnej cesty z fotografie č. 40, prístup k chate peši je kratší, v lesnom teréne a nenachádza sa v zátopovom

pásme. Podľa odvolateľky súd dôkazový materiál účelovo vyhodnocuje v prospech žalobcu. Namieta, že záver súdu, že ani jedna z ňou navrhovaných alternatívnych prístupových ciest k chate žalobcov nie je na tento účel vyhovujúca, neobstojí, pretože sa nezakladá na pravde.

15. Podľa odvolateľky svedkovia JUDr. U., MUDr. U. aj Š. R. vypovedali tendenčne, pretože sú rodinnými príslušníkmi, či dlhoročnými priateľmi žalobcov, pričom považuje za málo pravdepodobné, že svedok JUDr. U. ako v tom čase štvorročný chlapec si pamätá či už to, ktorou cestou sa jazdilo k chate žalobcov alebo to, že táto chatu už mali dokončenú. Skutočnosť, že ako svedkovia žalujúcej strany boli vypočutí len tieto žalobcom blízke osoby podľa odvolateľky spochybňuje pravdivosť ich výpovede, ktorá preto je účelová.

16. S poukazom na to, že súd reálnu skutočnosť má vyhodnocovať spravodlivo, dovoľáva sa toho, aby súd neprihliadal na terajší vek a zdravotný stav žalobcov. Žalobca chatu totiž postavil, keď bol mladý (34) a zdravý a nezabezpečil si prístupovú cestu k chate, k jeho chate priamo nevedie žiadna cesta, pretože ju má v neprístupnom teréne. Odvolateľka ďalej namieta aj správnosť zo svedeckej výpovede Š. H. súdom vyvodený záver, že svedok „na svokrovej chate prvýkrát bol v roku 1968, keď táto sa stavala“. Podľa odvolateľky svedok nevypovedal tak jednoznačne, uviedol len, že „to bolo asi v roku 1968“, pričom z priloženej fotografie (príloha č. 61 vpravo dole) vidieť, že chata svedka H. v roku 1970 postavená ešte nebola (v prílohe č. 50 je približne ten istý záber na chatu z aktuálneho času, kde chatu pána H. je vidieť), čo podľa nej dokazuje, že v roku 1970 predmetná cesta postavená ešte nebola. Túto skutočnosť vo svojej výpovedi potvrdil aj svedok T. ako priamy sused, ktorý svoju chatu, a teda aj cestu k nej staval v roku 1974. Z jeho výpovede ako bezprostredného suseda žalobcu jasne vyplýva, že predmetnú cestu žalobcovia od roku 1974 nepoužívali ako prístup k svojej nelegálne postavenej nehnuteľnosti, resp. používali ju iba sporadicky a odkedy vlastníkom nehnuteľnosti je žalovaná spornú cestu nepoužívajú, resp. podľa svedectva H.Á. ju nepoužívajú už od roku 1995, t. j. už 25 rokov. Súd podľa odvolateľky postupoval nesprávne, pokiaľ výpoveď svedka T. vyhodnotil ako účelovú a ako argument na preukázanie toho, že svedok žalobcu právom označil za kriminálnika, zakladá do spisu dôkaz (ústrižok z novin a rozsudok súdu), kde žalobca bol uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví susedovi U..

17. Žalovaná na základe uvedeného má za to, že žalobcovia nepreukázali nárok na zriadenie vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu, pretože podstatou vecného bremena je aj skutočnosť, že právo, ktoré zodpovedá vecnému bremenu musí byť opakovateľnej povahy a nestačí iba potreba jednorazového výkonu práva pre zriadenie vecného bremena. Keďže žalobcovia podľa nej cestu neužívali ani pravidelne ani dlhodobo počas zákonom požadovanej doby, ale z ich strany išlo iba o jej sporadické (jednorazové) použitie, žalobcovia neunesli bremeno tvrdenia podmieňujúce existenciu dôkaznej povinnosti, a súd preto nemohol rozhodnúť vo veci samej v ich prospech v situácii, kedy výsledky vyhodnotenia dôkazov neumožňovali súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti a ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Z týchto dôvodov žalovaná rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne nesprávne, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa a podľa §185 CSP za nepreukázané.

18. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu navrhujú, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu. Podľa nich žalovaná vo svojom odvolaní tendenčne a účelovo vykladá a hodnotí vykonané dokazovanie vo svoj prospech. V celom konaní, ako aj v podanom odvolaní na svoju obranu uvádza skutočnosti, ktoré nesúvisia s predmetom konania, ako je prítomnosť rybárov v danej lokalite, z čoho účelovo viní žalobcov, ktorí však za to nemôžu. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že od roku 2015 motívom žalovanej žalobcom zamedziť prechod cez svoju nehnuteľnosť, sú práve rybári, ktorí v blízkosti chát žalobcov i žalovanej sa pravidelne zdržiavajú, pričom je nesporné, že žalobkyňa nebráni v prechode cez svoj pozemok susedom H. a T., čo len dokazuje, že žalobkyňa takýmto spôsobom žalobcom „sa mstí“ za prítomnosť rybárov.

19. Žalobcovia trvajú na tom, že ešte pred napustením priehrady Ružín vodou jazdili autom až k chate, a že za chatou aj parkovali, pričom tam jazdili po spornej ceste; nimi predložené fotografie z obdobia pred napustením priehrady zachytávajú aj túto cestu a preukazujú jej existenciu už v roku 1968. Sporná cesta tam bola dávno predtým, ako žalobcovia začali stavať chatu, aj keď bola užšia. Cesta bola užívaná štátnymi lesmi a obyvateľmi dnes už zatopenej dediny. To, že sporná cesta nekončí bezprostredne pri chate, nič nemení na skutočnosti, že ide o jedinú prístupovú cestu vedúcu k chate žalobcov. Pripúšťajú, že na fotokópii fotografie, ktorú má k dispozícii žalovaná, cestu nie je vidieť, a to vzhľadom na kvalitu

čiernobielej fotografie. Pokiaľ žalovaná opakovane tvrdí, že žalobcovia používali zatopenú prístupovú cestu, čo žalobcovia popierajú, žalovaná v konaní na podporu svojho tvrdenia nepredložila ani jeden dôkaz. Predložené fotografie dokazujú len existenciu cesty, ale nie jej užívanie žalobcami.

20. Podľa nich súd na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, keďže predložené listinné dôkazy dokazujú žalobcami opísané okolnosti pri začatí stavby chaty. Sú toho názoru, že pokiaľ by žalobcovia začali chatu stavať protiprávne, nebola by ich stavba dodatočne odsúhlasená užívateľským povolením. Žalobcovia v konaní predložili dôkaz - užívateľské povolenie, ktorým bola výstavba chaty žalobcov legalizovaná, a na základe ktorého žalobcovia platili nájom za pozemok pod chatou. Pokiaľ žalovaná spochybňuje žalobcami predložené ústrižky poštových poukážok za platby nájomného za pozemok pod chatou Východoslovenským štátnym lesom, š. p. závod Margecany, žalobcovia poukazujú na to, že okrem predmetnej chaty pod správou lesného závodu Margecany a pozemku, ktoré sú predmetom tohto sporu, nevlastnili, neužívali a ani nevlastnia a neužívajú žiadne iné nehnuteľnosti. Pokiaľ žalovaná spochybňuje zákonnosť získania súpisného čísla žalobcami, k tejto okolnosti žalobcovia sa vyjadrili v konaní, avšak táto okolnosť nemá vplyv ani na dobromyseľnosť, ani na „(ne)rušenie“ a ani dobu užívania spornej cesty.

21. Podľa žalobcov súd správne vyhodnotil zistenia ohľadom prístupových ciest na vykonanej obhliadke, žalobcovia súhlasia s hodnotením súdu, že cesta po ťažbe je úzka, strmá a nevhodná pre motorové vozidlá, čo potvrdil aj svedok H.. Žalobcovia súhlasia so záverom súdu, že cesta žalovanou označená ako alternatívna, nie je vhodná ako prístupová cesta, pričom nikto okrem nej v konaní vhodnosť tejto prístupovej cesty nepotvrdil, a asi aj preto ju dodnes nikto nepoužíva. Záver súdu, že žalobcovia sú v stave právnej neistoty, lebo nemajú iný prístup k svojej nehnuteľnosti, než cez nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovanej, ktorá im v prechode od roku 2015 bráni, je správny a plne zodpovedá vykonanému dokazovaniu.

22. Vypočutí svedkovia žalujúcej strany sú bezúhonní občania, ktorí vypovedali po zákonom poučení, súd nemá dôvod ich výpovede spochybňovať. Žalovaná mala možnosť v konaní preukázať ňou tvrdenú tendenčnosť ich výpovede, čo však neurobila. Podľa žalobcov nie je dôvod spochybňovať ani hodnovernosť výpovede svedka JUDr. U. len kvôli jeho maloletosti v období, o ktorom vypovedal. Pokiaľ svedok H. pri výpovedi pred súdom sa aj pomýlil a pri stavbe chaty svojho svokra nebol v roku 1968, ale bol tam v roku 1970, ako tvrdí žalovaná, podľa žalobcov to preukazuje len skutočnosť, že žalobcovia preukázateľne, na základe výpovede tohto svedka, spornú cestu užívajú najneskôr od roku 1970, ale nevyvracajú tvrdenia žalobcov a ostatných svedkov o užívaní cesty najneskôr od 1.1.1969. Svedok H. nespochybnil užívanie predmetnej cesty žalobcami tak, ako to prezentuje žalovaná. Daný svedok len vypovedal, že pokiaľ on sa zdržiaval na chate, nevidel žalobcov cestu užívať, ale zároveň uviedol, že na chate sa zdržiava len sporadicky. Svedok T. k osobe žalobcu sa vyjadril spôsobom, z ktorého bolo každému zrejmé, že ide o osobu zaujatú a jeho výpoveď nie je možné v konaní akýmkoľvek spôsobom použiť. Avšak pokiaľ by súd aj pripustil jeho výpoveď, samotná skutočnosť, že žalobcovia na výstavbu chaty použili zaplavenú cestu, nič to nemení na tom, že predmetná cesta od naplnenia nádrže Ružín až doteraz, je jedinou prístupovou cestou žalobcov k ich nehnuteľnosti. V konaní vypočutí svedkovia vrátane svedkov navrhnutých žalovanou tak potvrdili nerušené užívanie spornej cesty žalobcami po dobu viac ako 10 rokov.

23. Žalovaná, zástupcovia ktorej vyjadrenie žalobcov k jej odvolaniu bolo doručené 6.3.2020, nevyužila svoje zákonné právo a k vyjadreniu repliku nepodala. Žiadna zo strán ďalšie podanie vo veci neurobila.

24. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladnom posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania podaného stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, viazaný odvolacími dôvodmi a viazaný tiež skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez nariadenia odvolacieho pojednávania prejednal odvolacie námietky žalovanej, ako aj predchádzajúce konanie spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej neobstojí (§34 a 355 a nasl. CSP o odvolaní).

25. Napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd postupom podľa §387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

26. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 24.11.2021 o 10.20 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202/II. poschodie. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku od

18.11.2021 boli zverejnené na úradnej tabuli a tiež na webovej stránke odvolacie súdu (§219 ods. 1 a 3 za použitia §378 CSP).

27. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad zakotvených v §191 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní, na týchto založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu vyplývajúceho zo spisu. Napadnutý rozsudok z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je plne akceptovateľný, presvedčivý, jasný a zrozumiteľný, súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, dal v ňom odpovede na všetky otázky, ktoré pre vec majú podstatný význam, dostatočne a presvedčivo objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia, pričom aj odôvodnenie rozsudku má náležitosti ustanovené v §220 ods. 2 CSP.

28. Odvolací súd v celom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozsudku vo veci samej, s jeho skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci tak, ako sú uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku a zhrnuté v tomto odôvodnení odvolacieho súdu a podľa §387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje. Zároveň konštatuje správnosť a presvedčivosť dôvodov napadnutého rozsudku, ktoré odvolací súd vo svojom odôvodnení preto už neopakuje a vzhľadom na obsah odvolacích námietok žalovanej s cieľom s nimi sa vysporiadať, hoci ich obsahom nie je nič, s čím by sa súd prvej inštancie podrobne, presvedčivo, logicky a presvedčivo nebol vysporiadal, na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku dopĺňa nasledovné.

29. Súd prvej inštancie nepochybne postupoval správne, keď zamietol návrh žalovanej na vykonanie dokazovania listinnými dôkazmi vo vzťahu k umiestneniu obytného privesu na obecnej parcele a ďalšiemu konaniu rybárov. Pokiaľ súd prvej inštancie v 25. odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku sa aj zmienil o prítomnosti rybárov, resp. o karaváne (obytný prives) a o nájomnej zmluve jeho majiteľa, z dôvodu jej právnej irelevancie absolútne sa nevyslovoval k otázke jej (ne)platnosti a svoje rozhodnutie vo veci na týchto okolnostiach preto ani nezaložil. Pre rozhodnutie v tejto veci nešlo preto o právne významné skutočnosti a okolnosti, poukazovanie na nerovnosť zbraní vo vzťahu k zamietnutiu návrhu žalovanej na doplnenie dokazovania zameraného na preukázanie skutočnosti, že rybári nemali oprávnenie zdržiavať sa v danej oblasti, je preto skutočne irelevantné, ako to konštatoval aj súd prvej inštancie a výsledky prípadného takéhoto dokazovania skutočne nemôžu nijako ovplyvniť (ne)existenciu práva žalobcov zodpovedajúceho vecnému bremenu žalovanej trpieť právo prechodu a prejazdu žalobcov cez prístupovú cestu, a to ani pešo ani motorovými vozidlami. Otázka (ne)platnosti danej nájomnej zmluvy nie je preto pre vec ani podstatná a ani rozhodujúca a odvolacie námietky žalovanej vzťahujúce sa k týmto otázkam preto neobstoja.

30. Stavba chaty žalobcov skutočne bola realizovaná bez stavebného povolenia, hoci o jeho vydanie žalobcovia požiadali. Faktom však je, že odborom výstavby ONV Košice ako príslušným úradom táto však následne dodatočne bola zlegalizovaná vydaním kolaudačného rozhodnutia č. Výst. 4146/73-BŠ z 13.6.1973, bolo jej pridelené súpisné číslo a bola zapísaná do katastra nehnuteľností. Záväzným a určujúcim je pritom jedine výroky predmetného rozhodnutia, pretože v zmysle §47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) ten obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahraďiť trovy konania. V danom prípade výroky daného rozhodnutia príslušného stavebného úradu jednoznačne potvrdzuje žalobcov, že povolenie užívať stavbu (chatu) sa udelilo. Povinnosti a tak aj napr. povinnosť odstrániť stavbu na vlastné náklady stavebníka tiež možno ukladať len výrokom rozhodnutia, nikdy nie v jeho odôvodnení, ako žalovaná sa snaží presvedčiť súd, že tomu tak v predmetnom prípade bolo, čo by však v danom prípade bolo v rozpore s výrokom predmetného rozhodnutia.

31. Pokiaľ žalovaná mieni účinne spochybniť skutočnosti žalobcami osvedčované pomocou nimi predložených poštových ústrižkov svedčiacich o zaplatení nájomného za pozemok pod ich chatou v rokoch 1969 až 1975 a teda aj o užívaní chaty v období rozhodnom pre vydržanie, nestačí len namietať absenciu dôkazu preukazujúceho súvislosť týchto platieb s pozemkom pod predmetnou chatou, ale v danom prípade bolo na žalovanej preukázať, že žalobcovia v danom čase majú (mali) aj inú chatu a nájomné takto platili za pozemok pod ňou. Od žalobcov nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazovali reálnu neexistenciu žalovanou tvrdenej, či spochybnenej skutočnosti, nemôže byť ich

povinnosťou preukázať negatívnu skutočnosť, a teda že niečo neexistuje. Takisto úspešne spochybníť vierohodnosť výpovede svedkov žalujúcej strany a označiť ich výpovede za tendenčné a účelové nie je možné bez ďalšieho len jednoduchým poukazom na blízky rodinný, či priateľský vzťah svedka a strany, ktorá jeho výsluch v konaní navrhla, t. j. nie je to možné bez toho, aby ich výpoveď bola spochybňovaná aj inými objektívnymi skutočnosťami a dôkazmi. Len čisto z dôvodu rodinného, či priateľského vzťahu, nemožno preto výpoveď týchto svedkov považovať za nedôveryhodnú. Svedecká výpoveď JUDr. U. o udalostiach, ktoré v roku 1972 v súvislosti s chatou žalobcov tento vnímal ako 4-ročný chlapec, po obsahovej stránke je v plnej zhode s tým, čo v konaní vyplynulo z iných dôkazov, napr. zo zmieneného rozhodnutia z 11.6.1973, v zmysle ktorého chata už vtedy bola užívaniaschopná. Nebol preto tvrdený a ani zistený relevantný dôvod, pre ktorý by odvolací súd žalovanou namietané svedecké výpovede hodnotil inak, než ako ich hodnotil súd prvej inštancie.

32. Pokiaľ odvolateľka aj s odvolaním sa na výpoveď svedka T. (a tiež H.) sa bráni, že žalobcovia spornú cestu na prístup k ich chate nepoužívali, resp. ju používali len sporadicky a aj to v dobe dávno minulej (údajne vyše 25 rokov), resp. že táto k ich chate ani nevedie, odvolací súd poukazuje na výsledky v konaní pred súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania, z ktorého nepochybne vyplynulo, že sporná cesta skutočne nevedie bezprostredne k chate žalobcov, žalobca však miesto, kde táto cesta končí, upravil tak, aby sa tam motorovými vozidlami dalo otočiť, zriadil tam kovový prístrešok, pod ktorým svoje auto parkoval, čo nepochybne takto by nebol konal, keby cestu nepoužíval absolútne alebo by ju používal len sporadicky, ako to tvrdí žalovaná a ako o tom vypovedal aj svedok T.. Tieto ich tvrdenia vyvracia aj skutočnosť, že obecný úrad 30.3.1994 vydal zhora zmienené rozhodnutie, ktorým svedkovi T. uložil povinnosť sprístupniť spornú cestu v prospech žalobcov za účelom umožniť im prístup k ich chate, a to odstránením ním neoprávnene osadenej rampy na spornej ceste. Rovnako o riadnom užívaní spornej cesty žalobcami svedčí skutočnosť, že žalobca spolu so svedkom T. začiatkom 70-tych rokov v mieste nad chatou svedka s úmyslom zamedziť tak príjazdu cudzích áut s cieľom túto cestu chrániť pred jej zničením, osadil pôvodnú rampu. Rovnako v konaní oboma stranami zhodne tvrdená a aj všetkými vypočutými chatármi potvrdená skutočnosť, že žalobcovia od všetkých rámp na danom úseku cesty kedy osadených mali kľúče až na posledné jej zabezpečenie kódom, ktorý žalobcovia nepoznajú, preukazuje skutočnosť, že žalobcovia cestu do roku 2015 riadne používali.

33. Súd prvej inštancie takisto postupoval správne, keď výpoveď svedka T. vyhodnotil ako tendenčnú a nedôveryhodnú, a to jednak vzhľadom na osobné rozpory medzi ním a žalobcom z minulosti a jednak aj vzhľadom na vnútorné logické nezhody a rozpory v samotnej jeho výpovedi, napr. keď na jednej strane vypovedal, že žalobca spolu s ním rampu na cestu ako zátarasu osadil z dôvodu, že žalobca sa obával, aby cestu autami iní nezničili, ale na druhej strane prv tvrdil, že žalobca spornú cestu autom ani nepoužíval, že ju takto použil len zo dvakrát, aj to naposledy v 70-tych rokoch minulého storočia. Pokiaľ na výpovedi tohto svedka by bolo možné zakladať, potom vyvstáva otázka, prečo žalobca v mieste, kde sporná cesta blízko jeho chaty končí, zriadil kovový prístrešok pre parkovanie svojho auta a dané miesto upravil tak, aby bolo vhodné pre otáčanie áut a ďalšie. Na správnosti záveru súdu prvej inštancie o nedôveryhodnosti daného svedka nič nemení ani žalovanou v odvolacom konaní ústrižkami z novín preukazovaná skutočnosť, že žalobcu on pravdivo označil za kriminálnika. Súd prvej inštancie záver o nedôveryhodnosti svedka T., ako je vidieť zhora v tomto odôvodnení, nezaložil totiž na tom, žeby svedok žalobcu bol označil za „kriminálnika“ právom.

34. Vychádzajúc z obsahu zápisnice o pojednávaní z 5.12.2019 (č. I. 183 a nasl. spisu) svedok H. nemal žiadne pochybnosti o tom, že v danej oblasti prvýkrát bol v roku 1968 a že sporná cesta už vtedy bola v takom, či podobnom stave, ako je teraz, čo vyvracia tvrdenie svedka T. o zriadení spornej cesty až v roku 1974. Pokiaľ odvolateľka výpoveď svedka H. v tomto smere mieni spochybníť tvrdiac, že svedok vo svojej výpovedi daným rokom si nebol celkom istý, odvolací súd poukazuje na to, že ani svedok a ani strany sporu, resp. ich zástupcovia prítomní na danom súdnom pojednávaní nenamietali, žeby výpoveď svedka nebola protokolovaná správne. Namietat tieto skutočnosti až v odvolaní, hoci žalovaná strana túto údajnú nesprávnosť v protokolovaní mohla a mala odhaliť priamo na pojednávaní, odvolaciemu súdu sa javí z jej strany účelovou obranou. Napokon však, ako to konštatovali aj žalobcovia, pokiaľ svedok H. skutočne sa aj pomýlil a žalobcovia spornú cestu skutočne nemohli používať už od roku 1968, ale až neskôr, napr. podľa svedectva Ing. T. až od roku 1974, nič to nemení na správnosti skutkového a právneho záveru súdu prvej inštancie o vydržaní práva cesty, pretože aj takto pri desaťročnej zákonnej vydržacej dobe do podania žaloby nepochybne došlo k vydržaniu práva prechodu, pretože pre takéto konzekvencie sú splnené všetky zákonné podmienky.

35. Odvolateľka žiadnym ňou predkladaným dôkazom nepreukázala, že žalobcovia v relevantnom období spornú cestu nepoužívali. Fotografie či už o existencii inej cesty v okolí ich chaty alebo také, na ktorých v okolí jeho chaty absentuje sporná cesta, nepreukazujú, že žalobcovia spornú cestu na prístup k ich chate v relevantnom období nepoužívali.

36. Pokiaľ odvolateľka namieta proti záverom súdu o nesprávnom vyhodnotení ňou navrhovaných alternatívnych prístupových ciest pre žalobcov k ich chate a namieta absenciu naplnenia zákonných podmienok pre zriadenie práva cesty cez príľahlý pozemok (§151o ods. 3 o. z.), jej námietka je právne irelevantná. V danej veci súd totiž právo cesty pre žalobcov ako vlastníkov chaty a ani tomu zodpovedajúce vecné bremeno u žalovanej nezriaďoval ako vlastníkom príľahlého pozemku (po zmene žaloby už bol iný predmet konania), ale napadnutým rozsudkom súd v tejto veci len deklaroval, že žalobcovia po nepretržitú zákonom ustanovenú dobu ako dobromyseľní oprávnení držiteľia výkonom práva, o ktorom sa dôvodne domnievali, že toto im patrí, toto právo zodpovedajúce vecnému bremenu vydržali. Pri tomto originálnom dôvode nadobudnutia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je právne irelevantné, koľko iných alternatívnych prístupových ciest k chate žalobcov okrem spornej cesty a v akej kvalite zjazdnosti sa v danej lokalite ešte nachádza. Pre účely vydržania žalobcami tvrdeného práva je právne relevantnou jedine sporná prístupová cesta, ktorej časť vedie cez pozemok žalovanej.

37. Z týchto dôvodov odvolacie námietky žalovanej neobstoja a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

38. Odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil aj vo vzťahu k súdom prvej inštancie správne a zákonne odôvodnenému záväsiacemu výroku o nároku na náhradu trov konania vrátane výroku o povinnosti vo veci neúspešnej žalovanej nahradiť trovy štátu, pretože tieto správne a zákonne sú založené na zásade úspechu vo veci (§262 ods. 1, 255 ods. 1 a 259 CSP).

39. V odvolacom konaní plne úspešným žalobcom odvolací súd priznal nárok na plnú náhradu ich trov vzniknutých im v odvolacom konaní proti plne neúspešnej žalovanej (§396 ods. 1, 262 ods. 1 a 255 ods. 1 CSP). Dôvody na aplikáciu §257 odvolací súd nezistil. O výške náhrady v zmysle §262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

40. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie je prípustné aj vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

S výnimkou prípadov ustanovených v §429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).